

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Pitumpu

*Mula sa Sinaunang mga Tapyas tungo sa Makabagong mga Pananagutan:
Pagbubunyag ng Paglalakbay ng Tipan*

Jeff Pippenger
2024-02-03

Nang nakipagtipan ang Panginoon sa sinaunang Israel, ibinigay Niya ang dalawang tapyas bilang saligan at sagisag ng ugnayang tipan. Tinukoy din ng dalawang tapyas ang pananagutan ng sinaunang Israel na iharap sa sanlibutan ang isang buhay na patotoo ng dalawang tapyas. Nang nakipagtipan ang Panginoon sa makabagong Israel, ibinigay Niya ang dalawang tapyas bilang saligan at sagisag ng ugnayang tipan. Tinukoy din ng dalawang tapyas ang kanilang pananagutan na iharap sa sanlibutan ang isang buhay na patotoo ng lahat ng apat na tapyas.

Ang dalawang tapyas ng bato ay ibinigay sa literal na sinaunang Israel kaagad pagkaraang iligtas sila ng Diyos mula sa literal na pagkaalipin ng tanikalang Ehipsiyo, at pinaraan Niya sila sa kabiguan ng pagtawid sa Dagat na Pula. Ang tagal ng panahon na ang literal na sinaunang Israel ay nasa pagkaalipin ay tiyak na itinukoy sa hula bilang apat na raan at tatlumpung taon, at habang nasa pagkaalipin ang literal na sinaunang Israel ay nakalimutan ang Sabat ng ikapitong araw at tumigil sa pangingilin nito.

Kaagad pagkatapos na pinalaya sila ng Diyos mula sa espirituwal na pagkaalipin sa ilalim ng Katolikong pagkabihag at pinaraan sila sa dakilang kabiguan ng 1844, ipinagkaloob sa espirituwal na makabagong Israel ang dalawang tapyas. Ang panahong ang espirituwal na makabagong Israel ay nasa pagkabihag ay tiyak na itinukoy sa propesiya bilang isang libo't dalawang daan at animnapung taon, at samantalang nasa pagkabihag, nakalimutan ng espirituwal na makabagong Israel at tumigil sa pag-iingat ng Sabat ng ikapitong araw.

Sa mismong panahong ipinagkaloob ng Diyos kay Moises ang dalawang tapyas upang dalhin sa sinaunang Israel, ang kapatid niyang si Aaron ay gumagawa ng ginintuang larawan ng isang guya. Ang dalawang tapyas ng Sampung Utos ay nagsasaad na ang Diyos ay isang mapanibughong Diyos, at ang Kaniyang panibugho ay lalo't higit na nahahayag laban sa idolatriya, at samantalang bumababa si Moises mula sa bundok, ang sinaunang Israel ay nagsasayaw nang hubad sa palibot ng isang ginintuang larawan na ginawa ng mismong hinirang na maging tagapagsalita ng Diyos.

At isinaysay ni Moises kay Aaron ang lahat ng mga salita ng Panginoon na nagsugo kay Moises, at ang lahat ng mga tanda na iniutos ng Panginoon kay Moises. At pumaroon sina Moises at Aaron at tinipon ang lahat ng matatanda ng mga anak ni Israel. At sinabi ni Aaron ang lahat ng mga salitang sinabi ng Panginoon kay Moises, at ginawa ang mga tanda sa paningin ng bayan. Exodo 4:28-30.

Ang kapatid ng propeta na nanguna sa sinaunang Israel sa kasaysayan ng tipan nang ibinigay ang dalawang tapyas ng tipan ay ang naging pinuno sa paghihimagsik ng larawan ng panibugho. Ang asawa ng propetisa na nanguna sa makabagong Israel sa kasaysayan ng tipan nang ibinigay ang

dalawang tapyas ng tipan ay ang naging pinuno sa paghihimagsik noong 1863, at ang 1863 ay humudyat sa unang salinlahi ng Adbentismo bilang isang larawan ng panibugho na inilagay sa pasukan ng pintuang-daan ng dambana.

Nang magkagayo'y sinabi niya sa akin, Anak ng tao, itaas mo ngayon ang iyong mga mata sa dakong hilaga. Kaya't itinaas ko ang aking mga mata sa dakong hilaga, at, narito, sa dakong hilaga, sa pintuan ng dambana, ay naroon ang larawan ng paninibugho sa pasukan. Ezekiel 8:5.

Ang "altar" ay isang sagisag ni Kristo.

"Tayo ay nasa panganib na paghaluin ang banal at ang pangkaraniwan. Ang banal na apoy mula sa Diyos ay dapat gamitin sa ating mga pagsusumikap. Ang tunay na dambana ay si Cristo; ang tunay na apoy ay ang Espiritu Santo. Ito ang ating inspirasyon. Tanging kapag ang Espiritu Santo ang umaakay at gumagabay sa isang tao, saka lamang siya nagiging isang mapagkakatiwalaang tagapayo. Kung lilihis tayo mula sa Diyos at sa Kaniyang mga hinirang upang sumangguni sa mga banyagang dambana, tutugunin tayo ayon sa ating mga gawa." Selected Messages, aklat 3, 300.

Ang "tarangkahan" ay ang Simbahan.

"Sa mapagpakumbaba at nananampalatayang kaluluwa, ang bahay ng Diyos sa lupa ay ang pinto ng langit. Ang awit ng pagpupuri, ang panalangin, ang mga salitang binibigkas ng mga kinatawan ni Cristo, ay mga itinalagang kasangkapan ng Diyos upang ihanda ang isang bayan para sa iglesya sa itaas, para sa lalong mataas na pagsamba na doo'y walang anumang nagpaparumi ang makakapasok." Testimonies, tomo 5, 491.

Noong 1863, ang Laodiseyang Adbentismo ay naging isang ligal na nakarehistrong iglesya at tumigil na ito sa pagiging isang kilusan. Sa puntong iyon, "pumasok" sila sa kasaysayan ng iglesya. Noong 1863, ang iglesya ni Cristo ay pumasok sa isang ligal na ugnayan sa pamahalaan ng Estados Unidos. Sa taong iyon ay ipinakilala rin nila ang isang huwad na tsart upang palitan ang dalawang banal na tapyas ni Habakuk. Nang maihanda ang ikalawang tapyas, sa pananaw ng propetikong kasaysayan, yaong inilalarawan ng tipo ni Aaron ay naghahanda ng isang huwad na larawan.

Ang Ikalawang Utos ang pinaka-tiyak na babala laban sa idolatriya at sa pagsamba sa mga larawang inanyuan. Doon din ipinakilala ng Diyos ang Kanyang katangian bilang isang mapanibughong Diyos. Doon din Niya inilalahad ang simulain na inilaan Niya ang hatol laban sa masasama hanggang sa ikatlo at ikaapat na salinlahi. Ang Sampung Utos ay isang sipi ng katangian ni Cristo.

Sila ang may pananagutan sa pagtakwil kay Cristo, kalakip ang mga sumunod na kahihinatnan nito. Ang kasalanan ng isang bansa at ang pagkawasak ng isang bansa ay sanhi ng mga pinunong relihiyoso.

Sa ating kapanahunan, hindi ba't ang gayunding mga impluwensiya ang kumikilos? Sa mga tagapangasiwa ng ubasan ng Panginoon, hindi ba't marami ang sumusunod sa mga yapak ng mga pinuno ng mga Hudyo? Hindi ba't ang mga tagapagturo ng relihiyon ay itinatalikod ang mga tao mula sa mga hayag na kahingian ng salita ng Diyos? Sa halip na sanayin nila ang mga

tao sa pagtalima sa kautusan ng Diyos, hindi ba't sinasanay nila ang mga ito sa pagsalangsang? Mula sa marami sa mga pulpito ng mga simbahan, itinuturo sa mga tao na ang kautusan ng Diyos ay walang bisa sa kanila. Itinataas ang mga tradisyon, mga alituntunin, at mga kaugalian ng tao. Pinalilintang ang pagmamataas at pagkakuntento sa sarili dahil sa mga kaloob ng Diyos, samantalang ang mga pag-aangkin ng Diyos ay ipinagwawalang-bahala.

"Sa pagsasantabi sa kautusan ng Diyos, hindi nalalaman ng mga tao ang kanilang ginagawa. Ang kautusan ng Diyos ay ang tapat na salin ng Kanyang pagkatao. Isinasakatawan nito ang mga simulain ng Kanyang kaharian. Ang sinumang tumatangging tanggapin ang mga simulain na ito ay inilalagay ang kanyang sarili sa labas ng daluyan kung saan umaagos ang mga pagpapala ng Diyos." Christ's Object Lessons, 305.

Ang likas na katangian ni Cristo ay ang Kanyang wangis, at kabilang dito ang katotohanang Siya ay Diyos na mapanibughuin. Ang paninibugho ng Diyos ay nahayag kay Cristo nang makalawang ulit Niyang linisin ang templo. Sa unang paglilinis ng templo, ang mga alagad na nakasaksi sa gawaing iyon ay naakay upang alalahanin na tumutukoy ang Kasulatan sa paninibugho ng Diyos.

At malapit na ang Paskuwa ng mga Judio, at umakyat si Jesus sa Jerusalem, at nasumpungan niya sa templo ang mga nagbibili ng mga baka at mga tupa at mga kalapati, at ang mga mamamalit ng salapi na nakaupo. At nang makagawa siya ng isang panghagupit na yari sa maliliit na lubid, pinalabas niya silang lahat mula sa templo, pati ang mga tupa at ang mga baka; at ibinuhos ang salapi ng mga mamamalit, at itinaob ang mga dulang; at sinabi niya sa mga nagbibili ng mga kalapati, Alisin ninyo rito ang mga bagay na ito; huwag ninyong gawing bahay-kalakal ang bahay ng aking Ama. At naalaala ng kaniyang mga alagad na nasusulat, Ang sigasig para sa iyong bahay ay umuubos sa akin. Juan 2:13-17.

Sa Banal na Kasulatan, kapuwa sa Hebreo at sa Griyego, ang salitang isinasalin na “zealous” ay siya ring salitang isinasalin na “jealous.” Iisa ang salita. Nang linisin ni Cristo ang templo, ipinahayag Niya ang paninibugho ng Diyos, na siyang katangian ng likas ng Diyos na tinutukoy sa ikalawang utos, at lalo at higit na nahahayag laban sa idolatriya. Nang bumaba si Moises mula sa bundok na tangan ang dalawang tapyas na bato at nabatid ang ginawa ni Aaron at ang ginagawa ng bayan, binali niya ang dalawang tapyas. Ang dalawang tapyas ay tunay na larawan ng paninibugho, sapagkat ang mga ito ay mga pisikal na sagisag na ipinakikilala ang Diyos bilang isang mapanibughuing Diyos. Nang binali ni Moises ang dalawang tapyas, ipinamalas niya ang mismong paninibugho na tinutukoy sa ikalawang utos.

At si Moises ay bumaling at bumaba mula sa bundok, at nasa kanyang kamay ang dalawang tapyas na bato ng patotoo; ang mga tapyas ay nasulatan sa magkabilang panig; sa isang panig at sa kabilang panig nasulat ang mga iyon. At ang mga tapyas ay gawa ng Diyos, at ang sulat ay sulat ng Diyos, nakaukit sa mga tapyas. At nang marinig ni Josue ang ingay ng bayan habang sila’y naghihiyawan, sinabi niya kay Moises, May ingay ng pagbabaka sa kampamento. At sinabi niya, Hindi ito tinig ng mga sumisigaw dahil sa pagtatagumpay, ni tinig ng mga sumisigaw dahil sa pagkakadaig; kundi ang ingay ng mga umaawit ang aking naririnig. At nangyari, pagkalapit niya sa kampamento, ay nakita niya ang guya, at ang pagsasayaw; at nag-init ang galit ni Moises, at inihagis niya mula sa kanyang mga kamay ang

mga tapyas, at binasag ang mga iyon sa paanan ng bundok. Exodo 32:15-19.

Ang dalawang tapyas ang patotoo ng likas na katangian ng Diyos. Ang likas na katangian ng Diyos ang larawang dapat mahubog sa mga tao sa pamamagitan ng katuwiran ni Cristo. Ang dalawang tapyas ang tunay na larawan ng paninibugho, at si Aaron ay gumawa ng isang huwad na larawan ng paninibugho sa mismong oras na ang tunay na larawan ng paninibugho ay ipinagkakaloob sa sinaunang Israel. Yaong mga sa kanila ay nahuhubog si Cristo ay taglay ang Kanyang larawan, at ang balabal ng Kanyang katuwiran, ngunit ang mga nagdiriwang kasama ni Aaron ay nagsasayaw na hubad, sapagkat sila'y mga taga-Laodicea. Ang mga taga-Laodicea ay "aba, at kahabag-habag, at dukha, at bulag, at hubad."

At nang makita ni Moises na ang bayan ay hubad; (sapagkat pinahubaran sila ni Aaron sa kanilang kahihyan sa gitna ng kanilang mga kaaway). Exodo 32:25.

Noong 1856, pitong taon bago nalikha ang huwad na tsart, kapwa nina James at Ellen White ay tinukoy na ang kilusan ay lumipat na sa kalagayang Laodiseano. Noong 1863, ang Adventismo ay kasing-"hubad" sa espiritu gaya ng naging literal na "hubad" ang sinaunang Israel habang sumasayaw sila sa palibot ng huwad na imahe ng panibugho. Ang huwad na ginawa ni Aaron ay isang diyus-diyusang yari sa ginto, ngunit ito ay isang imahe ng isang guya, na isang hayop. Ito ay isang imahe ng hayop, at gayundin isang imahe ukol sa hayop. Ang gintong guya ay isang imahe ng hayop, ngunit ito rin ay inialay sa mga diyos na di-matuwid na inihayag ni Aaron na siyang nagligtas sa Israel mula sa pagkaalipin sa Ehipto.

At tinanggap niya ang mga iyon mula sa kanilang kamay, at hinubog niya iyon sa pamamagitan ng isang buril, matapos niyang gawin itong guyang binubo; at kanilang sinabi, Ito ang iyong mga diyos, O Israel, na naglabas sa iyo mula sa lupain ng Egipto. At nang makita iyon ni Aaron, nagtayo siya ng isang dambana sa harap niyaon; at si Aaron ay nagpahayag at nagsabi, Bukas ay kapistahan sa Panginoon. At sila'y bumangon nang maaga kinabukasan, at naghain ng mga handog na susunugin, at nagdala ng mga handog tungkol sa kapayapaan; at naupo ang bayan upang kumain at uminom, at nagsitayo upang magpakasaya. Exodo 32:4-6.

Ang ginintuang guya ay isang larawan ng isang hayop, ngunit ito ay itinalaga sa mga huwad na diyos, kaya't ito rin ay isang larawan (hain) sa hayop. Ang larawang iyon ay ginawa sa ginto, na siyang sagisag ng Babilonya, at ito ay isang guya, na siyang pinakadakilang uri ng hain sa paglilingkod sa santuwaryo. Ito ay itinalaga sa mga diyos ng Ehipto. Ang Hiwaga ng Babilonya (sapagkat ang lahat ng mga propetikong patotoo ay tumutukoy sa wakas ng sanlibutan) ay binubuo ng isang babae na nakasakay sa isang hayop. Ang hayop na sinasakyan ng babae ay ang Nagkakaisang mga Bansa (sampung hari), at ito'y isang sagisag ng dragon, ng ateismo, at ng Ehipto. Ang babae mismo ay isang huwad na anyo ng tunay na iglesya ng Diyos. Ang ginintuang guya na itinalaga ni Aaron sa mga diyos ng Ehipto ay sumasagisag sa dakilang patutot ng Pahayag labing-pito, na siyang Babilonya (ginto), na nakasakay sa isang hayop (Ehipto), at isang huwad na iglesya (guya).

Kasabay niyon, nagtayo si Aaron ng isang dambana, na, gaya ng bagong tinukoy, ay kumakatawan kay Cristo, ang tunay na dambana. Pagkatapos ay itinatag niya ang isang huwad na sistema ng

pagsamba, sapagkat ipinahayag niya ang isang kapistahan sa Panginoon sa sumunod na araw. Ang ginintuang guya ni Aaron ay isang larawan “ng” at “para sa” halimaw, at ito ay itinindig “sa harap” ng isang huwad na Cristo, at may inilaan na isang araw upang ipagdiwang ang kanyang huwad na sistema ng pagsamba.

Ang Estados Unidos ang kapangyarihang nagtatatag ng isang larawan para sa hayop at pagkatapos ay pinipilit ang sanlibutan na sundin ang halimbawa nito. Ang Estados Unidos ay may kapangyarihang ipataw sa sanlibutan ang sistemang iyon ng pagsamba, at ginagawa nito iyon sa paningin ng hayop, “sa harap” nito.

At nakita ko ang isa pang hayop na umaahon mula sa lupa; at siya’y may dalawang sungay na gaya ng sa kordero, at nagsalita na gaya ng dragon. At ginagamit niya ang lahat ng kapangyarihan ng unang hayop sa harapan nito, at ginagawa niyang ang lupa at ang mga nananahan doon ay sumamba sa unang hayop, na ang sugat nitong nakamamatay ay nahilom. Apocalipsis 13:11, 12.

Ang tao ng kasalanan, na siyang Papado, ay ang hayop na mula sa dagat sa Apocalipsis labintatlo. Kapag ang Estados Unidos ay magsasalita na gaya ng dragon, sa nalalapit na batas ng Linggo, sisimulan nitong pilitin ang sanlibutan na magtayo ng isang larawan ng hayop “sa harap nito.” Ang hayop na nasa harap ng Estados Unidos (ang hayop na mula sa lupa) ay ang Papado (ang hayop na mula sa dagat). Ang Papado ay isang huwad na Cristo, at itinayo ni Aaron ang kaniyang gintong larawan, sa harap ng isang huwad na Cristo, sapagkat si Cristo ang tunay na dambana. Pagkatapos, nagtatag si Aaron ng isang huwad na sistema ng pagsamba, gaya ng kinakatawan ng pagpapahayag ng araw ng kapistahan na idaraos kinabukasan. Pinipilit din ng Estados Unidos ang isang huwad na sistema ng pagsamba, at ito rin ay nauugnay sa isang huwad na araw ng pagsamba.

Nang bumaba si Moises mula sa bundok, ang tunggalian ay sa pagitan ng tunay at ng huwad na larawan ng paninibugho—ang larawan ni Cristo o ang larawan ni Satanas. Ang huwad ay binubuo ng isang huwad na Cristo (ang dambana), isang huwad na karanasan (Laodiceano), at isang huwad na araw ng pagsamba (“bukas ay kapistahan sa Panginoon”). Ang paghihimagsik ng gintong guya ay kumakatawan sa paghihimagsik ng nalalapit na batas ng Linggo, ngunit kumakatawan din ito sa paghihimagsik ng Adventismong Laodiceano noong 1863.

Noong 1863, ipinakilala ang isang huwad na talahanayan upang ikubli ang mga hiyas ng panaginip ni Miller na kinakatawan sa dalawang talahanayan ni Habakuk. Ang dalawang talahanayang iyon ay ayon sa tipo ng dalawang tapyas na bato na tinanggap ni Moises sa bundok. Noong 1863, nagkaroon ng isang ligal na ugnayan sa pamahalaan ng Estados Unidos, na sa gayon ay nagwakas ang kilusang Millerita at sa paraang ligal ay nairehistro ang kilusang Laodiceano bilang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw. Ang ugnayang iyon ay kinatawan ng larawan sa hayop ni Aaron, na sa propesiya ay itinatakda bilang ang pagsasanib ng Iglesia at Estado, at sa gayo’y sumasagisag sa pagtatatag ng mga Millerita ng isang ugnayang Iglesia-Estado noong 1863, at gayundin ay sumasagisag sa Estados Unidos sa nalalapit na batas ng Linggo.

Ang mga hubad na hangal na sumasayaw na kaugnay kay Aaron, na kumakatawan sa huwad na karanasan ng Laodicea, ay tulad ng naging kalagayan ng kilusang Millerite noong 1856. Ang

espirituwal na karanasang kinakatawan ng mga hangal na sumasayaw na kaugnay kay Aaron ay itinatapat bilang kasalungat sa karanasan ni Moises, na nagpapahayag ng panibugho ng likas ng Diyos laban sa idolatriya. Sa propesiya, ang “sayaw” ay isang sagisag ng panlilinlang, at yaong mga hangal na sumasayaw na kaugnay kay Aaron ay kumakatawan din sa panlilinlang na idinudulot ng Estados Unidos habang pinipilit nitong “ipasayaw” ang sanlibutan sa tugtugin ng banda ni Nebuchadnezzar, samantalang inaawit ng patutot ng Tyre ang kaniyang mga awit.

Noong 1863, ang Laodiceang kilusang Millerita ay nagbago tungo sa ligal na nakarehistrong Laodiceang Simbahang Adventista ng Ikapitong Araw. Gaya ng natukoy sa mga naunang artikulo, noong 1863, muling itinayo ang Jerico, sapagkat ang Jerico ay sagisag ng kasaganaan ng Laodicea at nagsisilbing huwad na katapat ng lungsod ng Jerusalem. Noong 1863, ang pagpapakilala ng isang huwad na talanguhit na propetiko ay kumakatawan sa pag-uulit ng kasaysayan ni Aaron, ng gintong guyâ, at ng nagsasayawang mga hangal. Ang kasaysayan ng pagliligtas sa Dagat na Pula ay paulit-ulit na ginamit ni Sister White upang ilarawan ang kasaysayan ng unang-panahong Adventismo, at ang paglalapat na ito ay ganap na tumutugma sa kasaysayan nina Moises at Aaron sa kontrobersiya hinggil sa larawan ng panibugho.

Noong 1863, nagsimula ang unang salinlahi ng Laodiseyang Adbentismo sa paglalagay ng isang larawan ng panibugho sa pintuang-daan (simbahan), na nasa harap ng dambana (Cristo). Saka ang unang salinlahing iyon ay “pumasok” sa isang tumitinding kasaysayan ng mga karumaldumal.

Nang magkagayo’y sinabi niya sa akin, Anak ng tao, itaas mo ngayon ang iyong mga mata sa dakong hilaga. Kaya’t itinaas ko ang aking mga mata sa dakong hilaga, at, narito, sa dakong hilaga, sa pintuan ng dambana, ay naroon ang larawan ng paninibugho sa pasukan. Ezekiel 8:5.

Ipagpapatuloy natin ang mga pagsasaalang-alang na ito sa susunod na artikulo.

Ano ang ating kalagayan sa panahong ito na kakilakilabot at solemne? Sa aba, anong kapalaluan ang nangingibabaw sa iglesia, anong pagkukunwari, anong panlilinlang, anong pag-ibig sa kasuotan, kababawan, at aliwan, anong pagnanasa sa kataasan! Ang lahat ng kasalanang ito ay lumabong sa pag-iisip, kaya’t ang mga bagay na walang hanggan ay hindi na natatalos. Hindi ba natin sasaliksikin ang Banal na Kasulatan, upang maalaman natin kung nasaan na tayo sa kasaysayan ng sanlibutang ito? Hindi ba tayo magiging maalam tungkol sa gawaing isinasagawa para sa atin sa panahong ito, at sa kalagayang nararapat nating angkinin bilang mga makasalanang habang ang gawaing pagbabayad-sala ay nagpapatuloy? Kung mayroon man tayong pagpapahalaga sa kaligtasan ng ating mga kaluluwa, dapat tayong gumawa ng isang tiyak na pagbabago. Dapat nating hanapin ang Panginoon nang may tunay na pagsisisi; at dapat nating ipahayag ang ating mga kasalanang may malalim na pagbabagbag ng kaluluwa, upang ang mga ito’y mabura.

Hindi na tayo dapat manatili sa lupang engkantado. Mabilis na tayong lumalapit sa pagtatapos ng ating panahon ng pagsubok. Tanungin nawa ng bawat kaluluwa, Ano ang aking katayuan sa harap ng Diyos? Hindi natin alam kung gaano kaaga mabanggit sa mga labi ni Cristo ang ating mga pangalan, at ang ating mga kaso ay mapasiyahan nang pinal. Ano, o ano ang magiging mga pasiyang ito! Mabibilang ba tayo sa mga matuwid, o mabibilang ba tayo sa mga masasama?

Bangon nawa ang Iglesia, at magsisi sa kaniyang mga pagtalikod sa harap ng Diyos. Magising nawa ang mga bantay, at ipaalingawngaw ang tiyak na tunog ng pakakak. Isang tiyak na babala ito na nararapat nating ipahayag. Iniuutos ng Diyos sa Kaniyang mga lingkod, 'Humiyaw ka nang malakas, huwag kang magpigil; itaas mo ang iyong tinig na gaya ng pakakak, at ipahayag mo sa aking bayan ang kanilang pagsalangsang, at sa sambahayan ni Jacob ang kanilang mga kasalanan' (Isaias 58:1). Dapat makamtan ang pansin ng bayan; kung hindi ito magawa, walang kabuluhan ang lahat ng pagsisikap; kahit bumaba ang isang anghel mula sa langit at mangusap sa kanila, ang kaniyang mga salita ay hindi magbubunga ng lalong kabutihan kaysa kung siya'y nagsasalita sa malamig na tainga ng kamatayan.

Ang iglesia ay dapat magising at kumilos. Hindi kailanman makakapasok ang Espiritu ng Diyos hangga't hindi naihahanda ng iglesia ang daan. Dapat magkaroon ng taimtim na pagsisiyasat ng puso. Dapat magkaroon ng nagkakaisang, matiyagang pananalangin, at, sa pamamagitan ng pananampalataya, pag-aangkin ng mga pangako ng Diyos. Dapat magkaroon, hindi ng pagdadamit ng sako sa katawan, gaya noong sinaunang panahon, kundi ng malalim na pagpapakumbaba ng kaluluwa. Wala tayong kahit munting dahilan para sa pagpapuri sa sarili at sa pagpapadakila sa sarili. Dapat tayong magpakumbaba sa ilalim ng makapangyarihang kamay ng Diyos. Siya'y magpapakita upang aliwin at pagpalain ang mga tunay na naghahanap. Mga Piniling Mensahe, aklat 1, 125, 126.